

Τί είναι για μένα η κατασκήνωση...

Έλένης Αναστασίου
Εκπαιδευτικού

Έκλεισαν τά σχολεία. Καλοκαίρι. Άρχισαν οι διακοπές. Βγάζουμε πρόγραμμα για τό που θά πάμε και φυσικά η κατασκήνωση είναι στά σίγουρα. Πηγαίνω πέντε χρόνια τώρα κι έχω σκοπό νά πηγαίνω δεκαπέντε! – κι αν μέ δέχονται και περισσότερα. Τήν πρώτη χρονιά πήγα μέ λίγο δισταγμό, από περιέργεια ίσως ή έπειδή θά πήγαιναν οι φίλες μου από τό κατηχητικό. Έ, δέν είχαν οργανώσει και κάτι πολύ σπουδαίο οι γονείς μου, όποτε άς πήγαινα λίγες μέρες κατασκήνωση, δέν είχα κάτι νά χάσω. Αυτές ήταν σκέψεις τής πρώτης χρονιάς μόνο. Από κει και πέρα πήγαινα σέ κάθε κατασκήνωση συνειδητά. Άνεξάρτητα μέ τό τί είχε τό πρόγραμμα για άλλες διακοπές, ή κατασκήνωση για μένα ήταν σταθερή στό πρόγραμμα.

Στήν αρχή δέν ήξερα γιατί νιώθω έτσι και γιατί όλο αυτό γίνεται κάθε χρόνο και πιο έντονο. Έκει παίζουμε ξέγνοιαστα και χαίρομαστε ειλικρινά. Μαθαίνουμε πράγματα, καινούργια παιχνίδια, γενικές γνώσεις, αλλά και γνώσεις για συγκεκριμένα θέματα, απλά, καθημερινά και επιστημονικά. Τραγουδάμε! Πόσο μ' άρέσει τό τραγούδι! Στήν κατασκήνωση μέ βάζουν στή χορωδία κι άς μίν έχω καλή φωνή. Δηλαδή, είμαστε όλοι μία χορωδία κι ή κάθε μέρα μας είναι ένα τραγούδι. Παίζουμε και θεατράκια και γελάμε μέ τήν ψυχή μας. Ξεφεύγουμε και λίγο από τή ζέστη και τή ρουτίνα τής πόλης, αλλάζουμε παραστάσεις και αναπνέουμε καθαρό άέρα. Τί άλλο θέλει ένα παιδί τής ηλικίας μου; Γι' αυτό προφανώς μου άρέσει και θέλω νά τό ζω λίγες μέρες κάθε χρόνο.

Κι όμως... Αυτά δέ χρειάζεται νά πάω κατασκήνωση για νά τά ζήσω. Αυτά μπορώ νά τά ζήσω στό σπίτι, στή γειτονιά, στό σχολείο μέ άλλους φίλους, συγγενείς και συμμαθητές. Τραγούδια, παιχνίδια και άστεία βρίσκει κανείς παντού. Όχι όμως τά ίδια

τραγούδια, παιχνίδια και άστεία. Στήν κατασκήνωση παίρνουν ένα άλλο χρώμα, «τό πιο όμορφο χρώμα, τό λευκό της ψυχής», όπως λέει κι ένα από τά τραγούδια μας. Είναι άγνά, γεμάτα μέ κάτι ξεχωριστό, γεμάτα μέ Χριστό. Η Χάρη Του τά κάνει όμορφα και αυτή μπαίνει μέσα μας και μäs κάνει κι έμäs νά τά απολαμβάνουμε τόσο.

Αυτό είναι στήν τελική πού μέ τραβά κοντά της. Στίς τόσες χαρές και στήν ξεγνοιασιά πού μου προσφέρει ή κατασκήνωση, μου προσφέρει τά εφόδια για μία γνήσια πνευματική ζωή. Με δυναμώνει στόν άγώνα μου για νά κρατηθώ κοντά στό Χριστό και νά βαδίζω στό δρόμο Του, στό δρόμο πού όδηγεί στόν Ουρανό. Παίρνω δύναμη, για ν' άντέξω μία όλόκληρη χρονιά τούς πειρασμούς και τά εμπόδια πού θά βρεθουν μπροστά μου και πού θά προσπαθήσουν νά μέ κάνουν νά λοξοδρομήσω. Μά όχι! Μέ τή σκέψη στραμμένη στό καλοκαίρι άντλώ δύναμη από όσα έζησα στόν αγαπημένο εκείνο χώρο, για ν' άντισταθώ και νά συνεχίσω τόν άγώνα μου, τόν άγώνα πού μου έμαθε ή γλυκιά μου κατασκήνωση. Από τήν άλλη, κάθε φορά πού βρίσκομαι μπροστά σ' ένα κίνδυνο νά λοξοδρομήσω, σκέφτομαι ότι αν παρασυρθώ, μετά δέ θά «κάνω» πιά για τήν κατασκήνωση, όποτε προσπαθώ ακόμα περισσότερο. Δέ θέλω νά λείψω καμιά χρονιά, θέλω νά είμαι εκεί μέ τό σώμα και τήν ψυχή όλες τίς μέρες, νά ρουφώ τό καθετί και νά τό κάνω κτήμα μου.

Τελικά, δέ θά ήταν ύπερβολή νά πω ότι μέ σώζει ή κατασκήνωση. Όσοι τήν έζησαν, ξέρουν γιατί σημαίνει τόσα πολλά. Κι όσοι δέν τήν έζησαν, άς τό κάνουν για νά πάρουν αυτές τίς μεγάλες δόσεις ευτυχίας και δύναμης για τή συνέχιση του άγώνα. Και τότε, θά καταλάβουν τί σημαίνει για μένα ή κατασκήνωση. Γιατί θά σημαίνει τό ίδιο και γι' αυτούς...!

